

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **E. a.s.** so sídlom v K., IČO: X., *zastúpeného JUDr. J.*, advokátom, so sídlom v K., proti žalovanému: **Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky** so sídlom v Bratislave, Mierová 19, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 112/2008 zo dňa 23.10.2008, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 33/09-154 zo dňa 24.6.2009, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 33/09-154 zo dňa 24.6.2009 **p o t v r d z u j e.**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v záhlaví tohto rozsudku označené rozhodnutie ministra žalovaného a prvostupňové rozhodnutie sekcie energetiky žalovaného č. 2359/2007-3400 zo dňa 15.7.2008 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému zároveň uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 210,23 eur.

Rozhodnutím č. 112/2008 zo dňa 23.10.2008 minister hospodárstva Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. 2015/2008-1000-3100 zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie sekcie energetiky žalovaného č. 2359/2007-3400 zo dňa 15.7.2008, ktorým zamietol žiadosť žalobcu o vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru na vybudovanie zdroja na kombinovanú

výrobu elektrickej energie a tepla v areáli starej továrne na spracovanie magnezitu v mestskej časti Košice – Ťahanovce s dlhodobou koncepciou Energetickej politiky Slovenskej republiky (ďalej aj „osvedčenie“).

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že po preskúmaní rozhodnutia žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov sú v namietanom rozsahu nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Bol toho názoru, že ak právny predpis ustanovuje určité podmienky pre vydanie rozhodnutia, osvedčenia alebo individuálneho správneho aktu a účastník tieto podmienky splní, je neprípustné, aby správny orgán požadované rozhodnutie alebo osvedčenie nevydal, a svoj postup zrozumiteľne a jasne neodôvodnil. Konštatoval, že skutkový stav veci, pokiaľ išlo o splnenie zákonných náležitostí žiadosti žalobcu o vydanie osvedčenia a jej príloh, nebol sporný. Poukázal na to, že úlohou súdu bolo posúdenie otázky, či z preskúmaného rozhodnutia a z jeho podkladov plynie konzistentný záver, že investičný zámer žalobcu nie je v súlade s dlhodobou koncepciou Energetickej politiky Slovenskej republiky. Krajský súd dal jednoznačne za pravdu žalobcovi, že z odôvodnenia rozhodnutí žalovaného nie je možné zreteľne vysledovať, prečo a na základe akých podkladov bol prijatý záver, že investičný zámer žalobcu sa prieči koncepcii Energetickej politiky Slovenskej republiky. Uviedol, že z preskúmaného rozhodnutia nevyplýva, ako sa žalovaný vyrovnal s argumentáciou žalobcu, ktoré skutočnosti vzal za rozhodujúce podklady pre svoje rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a ako použil správnu úvahu pri využití právnych predpisov. Konštatoval, že žalobca sa nemýli, keď tvrdí, že žalovaný nezdôvodnil, prečo považuje umiestnenie vyrobeného tepla a jeho distribúciu v projekte žalobcu za problematické, z akých dôvodov vychádzal pri svojom rozhodovaní len zo stanoviska spoločností T. a S. a prečo nevzal do úvahy jasne deklarovaný záujem Mesta Košice na realizácii žalobcovho projektu. Krajský súd ďalej poukázal na to, že žalovaný nevysvetlil, prečo uprednostňuje dominantného výrobcu tepla v regióne - spoločnosť T. - v súvislosti s pokrytím prípadných zvýšených požiadaviek na výrobu tepelnej energie, prípadne v akom časovom a investičnom horizonte prichádza do úvahy využitie geotermálnej energie v danej oblasti na zabezpečenie požiadaviek na dodávku tepelnej energie. Mal za to, že preskúmané rozhodnutie nedáva odpoveď ani na otázku, prečo sa žalovaný nezaoberal čiastočnými prínosmi vyplývajúcimi z výroby elektriny na časti vymedzeného územia, ako sa to uvádza v odôvodnení, keď jednou zo základných priorít pre dosiahnutie cieľov Energetickej politiky Slovenskej republiky je práve zvyšovanie využívania kombinovanej výroby elektriny a tepla. Krajský súd bol toho názoru, že za týchto okolností môžu odôvodniť nevydanie osvedčenia na projekt postavený na báze výroby a využívania kombinovanej výroby elektriny a tepla len konkrétne a vecne podložené argumenty, nestačia paušálne konštatovania o dôraze na trvalé znižovanie energetickej náročnosti ekonomiky, o podpore zvyšovania využívania obnoviteľných zdrojov energie, o znižovaní závislosti od dovozu fosílnych palív a využívaní domácich primárnych energetických zdrojov, čo sú tiež priority energetickej politiky, avšak rovnako ako zvyšovanie využívania kombinovanej výroby elektriny a tepla.

Konštatoval, že vyzdvihovanie jednej alebo viacerých priorít energetickej politiky na úkor inej rovnocenne zadefinovanej priority, naviac bez načrtnutia reálnych možností jej konkrétneho uplatnenia sa javí ako neobhájiteľné. Krajský súd vyslovil názor, že dôvodom na nevydanie osvedčenia pre žalobcu nemôže byť priama alebo nepriama podpora konkurenčného zámeru alebo konkrétneho výrobcu a dodávateľa tepla, najmä za situácie, keď investičný zámer žalobcu nemá zasiahnuť do vymedzeného zásobovacieho územia spoločností T. a T., a neuvažuje s dodávkou tepla pre niektorého zo súčasných odberateľov tepla uvedených spoločností. Takýto postup je podľa názoru krajského súdu v rozpore s podstatou hospodárskej súťaže vezmúc do úvahy fakt, že Mesto Košice, ktorého územia sa problém týka, vyslovuje nesúhlas so zamietnutím žiadosti žalobcu, nakoľko to podľa jeho názoru popiera princípy Energetickej koncepcie Mesta Košice a ním vydané odborné stanoviská a jeho záujmy v oblasti energetiky na území mesta orientované na dizertifikáciu a modernizáciu zdrojov výroby elektriny a tepla. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že z rozhodnutia žalovaného nevyplýva, prečo nerešpektoval vôľu obce (Mesta Košice) a osvojil si naopak stanovisko S. – vládnej agentúry zriadenej samotným žalovaným, ktorá je nepochybne subjektom odborne spôsobilým vyjadriť sa k veci, celkom určite však nie nezávislým. Výrok o trovách konania odôvodnil krajský súd poukazom na ustanovenie § 250k ods. 1 O.s.p. s ohľadom na plný úspech žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky špecifiká konkrétneho prípadu. Namietal, že žalobca nie je kompetentný posúdiť, či jeho investičný zámer je v súlade s dlhodobou koncepciou Energetickej politiky Slovenskej republiky, a tým uviesť súd do omylu, že ak splní podmienky na vydanie osvedčenia, má sa mu automaticky vydať. Poukázal na to, že jednou zo základných podmienok udelenia osvedčenia o súlade je aj hodnotiacia činnosť štátneho orgánu, ktorý je zodpovedný za realizáciu výhľadových princíпов energetickej politiky, je oprávnený posudzovať priority energetickej politiky, ale aj rozhodovať o konfliktoch vyplývajúcich z aplikácie jej rôznych cieľov a princíпов. Podľa názoru žalovaného na vydanie osvedčenia nemá žalobca právny nárok ani podľa zákona o energetike ani podľa cieľových priorít energetickej politiky štátu. Poukázal na to, že investičný zámer žalobcu sa zakladá na výstavbe zdroja s kombinovanou výrobou elektriny a tepla na báze desiatich plynovo spaľovacích motorov, čo nezodpovedá dlhodobej koncepcii Energetickej politiky Slovenskej republiky založenej na podpore obnoviteľných zdrojov energie a znižovaní závislosti od dovozu fosílnych palív z tretích krajín z dôvodu ich nedostatku na trhu Európskej únie ako aj z dôvodu nestability jej ceny. Mal za to, že dôvody, prečo investičný zámer žalobcu nezodpovedá stanoveným prioritám koncepcie energetickej politiky boli uvedené v preskúmanom rozhodnutí jednoznačne a v primeranom rozsahu. Žalovaný vytýkal súdu, že neprimerane akcentoval súhlas Mesta Košice s realizáciou investičného zámeru, pričom tento súhlas k dnešnému dňu nebol daný po súhlase mestského zastupiteľstva primátorom mesta, iba námestníkom primátora,

ktorý nevychádza zo záverov mestského zastupiteľstva. Konštatoval, že takýto dokument vydaný námestníkom primátora Mesta Košice a dodaný žiadateľovi ako odpoveď na výzvu na doplnenie žiadosti, nespĺňa náležitosti záväzného stanoviska obce v zmysle zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike. Namietal, že súd nemôže konštatovať vyzdvihovanie konkrétnych princípov energetickej politiky na úkor iných, nakoľko už samotná dlhodobá koncepcia Energetickej politiky Slovenskej republiky vyzdvihuje do popredia využívanie obnoviteľných zdrojov energie ako jednu zo svojich priorit. Žalovaný odmietol názor súdu, že SIEA je síce subjektom odborne spôsobilým vyjadriť sa k veci, ale nie nezávislým, považujúc tento názor za neopodstatnený a právne nepodložený, nakoľko SIEA je nezávislá a medzinárodne uznávaná odborná autorita v energetike s výkonom činnosti v Slovenskej republike a zahraničí.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Medzi dôvody nezrozumiteľnosti rozhodnutia správneho orgánu patrí i absencia právnych záverov vyplývajúcich z rozhodujúcich skutkových okolností, ako i ich nejednoznačnosť. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku skutkových dôvodov, pričom ide o vady skutkových zistení, o ktoré sú opreté rozhodovacie dôvody. Za takéto vady možno považovať prípady, keď je rozhodnutie založené na skutočnostiach nezisťovaných v konaní, prípadne keď nie je zrejmé, či vôbec nejaké dôkazy boli v konaní vykonané.

Vlastný výrok rozhodnutia nepresvedčí o správnosti rozhodnutia, ak nebude riadne odôvodnený. Odôvodnenie je zhrnutím všetkých zistených skutočností odôvodňujúcich výrok rozhodnutia. Musí preto v plnom rozsahu zodpovedať skutočným výsledkom uskutočneného konania. Správny poriadok v ustanovení § 47 ods. 3 ustanovuje, že v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. V rozhodnutí sa spravidla, pokiaľ ide o skutkovú stránku, najprv uvedie podstata veci, a potom nasleduje rozbor dôkazov a ostatných podkladov rozhodnutia. V odôvodnení je nutné reagovať na prípadné pripomienky a návrhy účastníkov konania, na ich

vyjadrenia k podkladom rozhodnutia, a vysporiadať sa i s prípadnými rozpormi v jednotlivých dôkazoch. Potom by mali byť uvedené závery o tom, ktoré skutočnosti sú vzaté za nepochybné zistené, posúdi sa právny význam týchto skutočností a vysloví sa úsudok o predmete konania. S poukazom na právnu normu, citovanú vo výroku rozhodnutia, sa zdôvodní jej použitie v konkrétnom prípade. Je síce možné zvoliť si iné usporiadanie odôvodnenia so zreteľom na povahu tej ktorej prejednávanej veci, ale v každom prípade je potrebné, aby bola dobre vystihnutá podstata veci a aby odôvodnenie nebolo zaťažované údajmi a úvahami bezvýznamnými, ktoré by boli na úkor zrozumiteľnosti, alebo naopak aby trpelo nedostatkom dôvodov.

Týmto požiadavkám žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako správneho orgánu prvého stupňa a ani rozhodnutie ministra hospodárstva, ktorým bolo prvostupňové rozhodnutie potvrdené, ani podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne nevyhovuje.

V prejednávanom prípade obsahuje preskúmané prvostupňové rozhodnutie formálne náležitosti (okrem odkazu na ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, ktorý vo výroku absentuje). V odôvodnení je potom popísaný priebeh správneho konania od podania žiadosti žalobcu o vydanie osvedčenia. Z odôvodnenia rozhodnutia však už nie je zrejmé, či sa žalovaný zaoberal otázkami, na ktoré upriamil pozornosť a ktoré mu následne vytkol krajský súd v napadnutom rozsudku, pričom ich vyriešenie a riadne odôvodnenie bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu podstatné a dôležité pre vyvodenie záveru o vydaní resp. nevydaní predmetného osvedčenia. Bez vyššie uvedených úvah nemožno v žiadnom prípade považovať rozhodnutie žalovaného za súladné so zákonom. Žalovaný postupoval tak, že v odôvodnení svojho rozhodnutia iba zhrnul skutkové zistenia, zrekapituloval vývoj veci a rozhodol bez toho, aby svoje závery odôvodnil. Absencia uvedených úvah zakladá zjavnú nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ako ju správne konštatoval krajský súd.

Všeobecne platí, že ak je rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, bráni takýto nedostatok spravidla posúdeniu dôvodnosti ďalších meritórnych námietok. Pokiaľ teda krajský súd zbral nepreskúmateľnosť do úvahy a z toho dôvodu zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného, lebo v ňom chýbali skutkové i právne úvahy správneho orgánu, ktoré viedli k jeho vydaniu, postupoval správne a v súlade so zákonom. Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojitosti s § 250ja ods. 4 O.s.p.). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto sa podľa § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil len na skonštatovanie správnosti vyššie citovaných dôvodov uvedeného rozsudku. Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že námietky žalovaného vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246 ods. 1 vety prvej O.s.p. a v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p.

tak, že žalobcovi napriek jeho úspechu v odvolacom konaní náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že trovy nevyčíslil v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p., pričom odvolací súd v takom prípade nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení trov

odvolacieho konania vo vyhlásenom rozsudku (§ 151 ods. 2 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 31. marca 2010

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth

